

Kedves Olvasóim!

Ismét itt vagyok egy újabb történettel. Képzeljétek el, hogy mi esett meg velem! Gazdimmal vonattal jártunk egyik városból a másikba a munkahelyre naponta. Tudjátok, ennek a vonatnak, amivel mi mentünk emlékeim szerint volt vagy 5-6 rácsos lépcsője. Rettenetesen meredek, tehát mi kutyák csak leugrunk lépegetés helyett. A leszállás egy járműről mindig úgy történik, hogy a gazdi csak a pórázunkat fogja, szépen lelépked, s mikor azt mondja, hogy „Hopi!”, akkor ugrunk utána.

Hatalmasakat tudtam szökélni mindig is, Bogi hiába dicsekedett, hogy ő ebben sokkal ügyesebb, ne higgyetek neki! Azért nem indulunk el együtt a gazdival, mert ha leugranánk előre, akkor lerántanánk őt a járműről, ha meg annyira hosszú lenne a póráz, amit fog, abba meg belegabalyodhatnánk, s már is balesethez vezetne.

Egyik napon szintén mentünk dolgozni, amikor szokás szerint rengetegen utaztak velünk együtt, s sokan szálltak le ugyanabban a városban. Gazdim lelépkedett előre, az igaz, hogy elég lassú, de hát tehetek én róla, hogy nem képes úgy szökkeni, mint mi? Fogta a pórázomat, mondta nekem, hogy „vársz!”, én meg álltam türelmesen. A fehér botját ilyenkor előre lenyújtja, hogy megérintse a talajt azért, hogy érezze, hogy a legalsó lépcsőtől számítva mekkora távolság van lépcsőtől a földig.

Ekkor a hátam mögül rám szólt valaki, hogy „Kutyus menjél, s ezzel a lendülettel kicsit lökött is rajtam. Kiderült, hogy azt hitte, hogy nincs kedvem leszállni a vonatról. A gazdimat nem akartam ugye lelökni, a lendület tehát ezért sokkal kisebbre sikeredett, így beakadt a körmöcském a rácsba, s nagyon csúnyán megsérültem. Sírtam is annyira fájt.

Gazdám nagyon megsajnálta, vigasztalgatott, lekezelte a sérülésem, s már kérte is az időpontot az orvosunkhoz. Műtétre került sor, mert annyira megsérült a körmöm. A doktornő azt mondta, hogy „Grafit sajnálom, most két hét táppénzre kell menned!” Ez így is történt. Az első napok nem voltak jók, kaptam fájdalomcsillapítót, át kellett a gazdimnak kötöznie a sebemet, de ami a legrosszabb volt, hogy nem volt velem Tüske mama, akihez odabújhattam volna, hanem volt egy zsémbes vénasszony a Bogi, aki ahelyett, hogy pátyolgatott volna, már is írt a barátnőjének egy levelet, s abban nagyon sértő dolgokat írt. Emlékszem is pár mondatára, idézek is belőle:

Lora képzeld már, hogy Grafittal meg mi történt! Ne gondolj valami nagy dologra, megsérült kicsit a lába, de olyan anyámasszony katonája, hogy te ilyet még nem is láttál soha sem! A világ meg most körülötte forog. Odamegyek a gazdihoz, hogy „én is a világon vagyok ám!” Erre mit kapok válaszul: „Bogi ne most, Grafit lábát kenem, Grafitkának adom a fájdalomcsillapítót persze finom kenőmájással ám! Ott sorakozom én is, azt mondja, hogy várj te is kapsz mindjárt, de a Grafitot hadd kezeljem le. A fiatalurat vissza kell vinni ellenőrzésre az orvoshoz, de nem ám tömegközlekedési eszközzel, hanem taxival, mert fáj a lába! „Taxi meg flancos kényelem a szegény betegnek, a jó megfáradt öregnek meg hol a becsülete, sehol!” Kérdezlek én téged Lorika bennünket hol kényesztettek így el? Nekünk is volt hasonló sérülésünk, de még is mentünk, s tettük a kötelességünket, nem nyavalyogtunk ennyit, mint ezek a mai fiatalok!”

Képzeljétek el kedves olvasóim, hogy ilyeneket, s ehhez hasonló dolgokat vágott a fejemhez, s írt meg a barátnőjének. Ezt sem szabad ám elhinni neki, őt is ugyanígy tutujgatta ám a gazdi, csak Bogi szeretett nagyzolni, meg kiszínezni a dolgokat, hmmm... Öreg volt már ekkor, hajlamos volt máshogy emlékezni a dolgokra, Cavingont meg nem kapott ugye az emlékezetkiesésére, ezért beszélt ennyi valótlanosságot össze-vissza!

Nem hiszitek el, hogy két hét után mikor visszamentem dolgozni, két nap múlva ugyanígy megtörtént szó szerint minden csak a másik lábammal. Újabb két hét táppénz, műtét, no meg Bogi zsémbelése, hogy biztosan azért történt így megint mert nem akarok menni dolgozni, s megérdemelném, hogy feljelentsen táppénz csalásért, nincs is akkora bajom csak lógok, s így tovább.

Mondta, csak mondta, míg el nem aludtam a szövegelésén. Szó nélkül ezt sem hagyta, hogy én oda sem figyelek rá, mit képzelek én magamról, meguntam a hisztijét, s jól összevesztem vele. Megkapta a magáét, hogy Tüske mama bezzeg mellém bújna, s mesélne nekem, hogy elterelje gondolataimat a beteg lábamról. Erre azt mondta, hogy „Hmmm ha neked ez kell Grafit, akkor mesélek én neked azokról az időkről, mikor még én vezettem a gazdámat ebben a kalandos életben.” A következő részekben tehát ezekről a visszaemlékezésekről fogok nektek írni, nagyon érdekes dolgokat osztott meg velem Bogi pl. svédországi élményekről, a tengerről, repülésről, miegymásról.

Elköszönök most, legyen szép hetetek!

Tisztelettel:

Majaligeti Grafit

